

č. 8

Oblastník VSO

• máj • 2011 •

- úvodník -

Góóó! Môžeme kričať už len v tom prípade, že si adoptujeme mužstvo, ktoré už zďaleka nebude našim srdciam tak blízko ako náš dvojkríž. Slovensko padlo po osemfinálových bojoch a tak je naša hokejová republika v smútku. Ale, veď to sami dobre poznáte a aj medzi skautmi by sa asi len ťažko hľadali takí, ktorí nefandili... Dúfajme, že ešte uvidíme na domácom šampionáte skvelý hokej a nech vyhrá ten najlepší...alebo skôr nech vyhrá Rusko ☺

Do tohto hokejovo – skúškovo – predtáborového času prichádza ďalšie číslo nášho Oblastníka. Priznám sa, že sa netvorilo ľahko, keďže osobne mám teraz iné priority a aj spätná väzba na ponuku prispieť nebola nijak slávna... No nájdú sa takí, čo nám už pravidelne niečo originálne, zábavné a obohacujúce naservirujú a vďaka nim a aj vďaka debutujúcim nováčikom je tu toto už v poradí ôsme číslo. Teda všetkým vám VĎAKA. Stále platí, že svoje postrehy, námety a pripomienky môžete adresovať na oblastnik@scouting.sk Prijemné ohlasy ma potešia a tie kritické buď odignorujem alebo implementujem ☺

Na prvých stránkach vás čakajú reporty zo zaujímavých akcií. Tou prvou je celoslovensky obľúbený skautský hudobný festival Soaré. Tou druhou je Indulona veľmi zaujímavá a netradičná akcia z dielne 68. zboru.

Duchovno má zastúpenie v podobe článku od Tvrďasa a básni od Snehulienky. Odporúčam v oboch prípadoch ide o obohacujúce čítanie.

Rubrika cestovanie má svoj príspevok vďaka Hviezdičke, ktorá sa s nami podelila o návštevu Amsterdamu. Momentálne pracuje v Holandsku a jej veľmi svojský štýl je pre mňa vtipný, recesistický a zaujímavý zároveň. Pokračujeme príspevkom od Jeleňa Rudolfa, ktorý vám prináša porciu vtipov na rozveselnie nálady.

Moja najobľúbenejšia redaktorka vám pripravila pokračovanie článku o Jaroslavovi Foglarovi a k tomu pridala aj „ľúbostné vyznanie“. Určite nevynechajte. V rubrike literatúra sa máte možnosť zoznámiť s avantgardným predstaviteľom a na rozhovor sme chytili „veľkú rybu“ z náčelníctva.

Prijemné čítanie

Yan

OBSAH

Soaré – 2

Indulona – 3

Duchovno – 4

Cestovanie – 5 – 6

Rudolfovo veselé okienko – 6

Literature – 7

Foglarove vynálezy – 7 – 8

Skauting v životopise – 9

Letná láska – 9

Rozhovor – 10

Pozvánky na akcie – 11 – 13

Kvantum z nás v svojich hlavách eviduje tento názov. Jedná sa o najväčšiu skautskú akciu na Slovensku - skautský hudobný festival, organizovaný skautmi v Banskej Bystrici. Na rozdiel od veľkých letných festivalov má všeobecne menší kvantitatívny charakter, čo sa týka kvality je to však diskutabilné...

Na tento ročník festivalu v štýle future vision (fjúčr vižn) sa vydala aj nemalá posádka z Prešova. Aj keď Soaré neláka komerčnou hudbou ani slávnymi kapelami, jeho atmosféra sa v skautskom undergroundovom svete stáva fenoménom, ktorý sa dostal aj ďaleko na východ.

Po príchode na festival každý z účastníkov obdržal program, odznak a identifikačné označenie v podobe náramku, neskôr prišlo rýchle ubytko, a keďže sme trochu nevykryli čas, utekali sme hneď späť do „centrálnej stage-ovej“ sály uprostred malebnej Banskej Bystrice.

Prvý večer začal spočiatku sedavou stratégiou. Na pódiu už vyhrávala prvá kapela (Simplyfy) a s ňou aj prví nadšenci dupajúci do rytmu, väčšina účastníkov vrátane mňa však len postávala alebo sedela tváriac sa nepresvedčivo a unavene z cesty.

Druhá kapela (Cafe Edit) už privábila viac divákov k pódiu, osobne ma zaujala svojou zohratosťou a netradičným štýlom – jetro folkom (fakt kvalita, odporúčam čekať na bandzone). Kapela tretia to už kvalitne rozbalila. Sotva som stihol odložiť foťák a už po mne skákalo 10 ľudí. Klasická rocková formácia Švepes z Ružomberka rozpútala pravú festákovú náladu, k čomu neodbytné patrí kopu ľudských tiel na sebe v rytme hudby, vlhko, horúco a pot, ktorý v týchto chvíľach nikomu z prítomných nevádi.

Koľko ľudí ostalo sedieť na miestach vzadu ďaleko pred stage-om som už vnímať nedokázal, s určitosťou však viem že ostali aj takí...

Rýchly rock n roll sa prehupol do ska regge funkku v podaní Bratislavského Publifunkku (v mojom prípade s maličkými hokejovými prestávkami), ktoré vytvorenú atmosféru už len posilnili. V prvý večer sa vystriedali na pódiu ešte rockový Giant Steps, oridžn domáca UV show (treba zažiť) a elektronický Hallogenator.

Neskoro večer (alebo veľmi skoro ráno) sme sa presunuli do ubytovne, ktorú predstavovala akási stredná škola s múdрым názvom, ktorá pre nás predstavovala útočisko, ale aj priestor na vykecávačky a spoznávanie so skautmi z iných kútov Slovenska. Na tieto účely bola v škole zriadená aj čajovňa fungujúca non-stop počas celého trvania festivalu.

Druhý deň festivalu bol od rána nabitý rôznymi workshopmi a aktivitami. Pre ranné vtáčatá bola rozcvička, pre bojovne naladených rýchlo-kurz sebaobrany, frisbee turnaj, zumba, gaga dance, chodenie po lane či Poi. Pre tých, ktorí do Banskej prišli naplniť roverské heslo „slúžim“ bola otvorená počas celého dňa brigáda v záhrade, pre skalných turistov bola pripravená túra do žľabu v Rakytove a prehliadka mesta.

Okrem toho bolo celú sobotu vo foajé školy otvorené herné ihrisko s mnohými klasickými aj neklasickými hrami, ktoré tiež privábilo mnoho hráčskych nadšencov.

Po individuálnej dôkladnej prehliadke tradičných aj netradičných častí mesta sme sa opäť vrátili do „centrall hall“ na začínajúci hudobný program. Prvou kapelou druhého koncertného dňa na Soaré fjúčr vižn bol Bratislavský rockový Aparát. Neskôr nastúpila theater rocková formácia Jamestown, ktorá to ku koncu poriadne rozbehla v Elvisových rytmoch. Neskôr sa na scéne vystriedala ešte Maringotka, ktorá hrala slušný cigánsky džez a bigbeatový Gemini 77, ktorých vám kvôli svojej neúčasti veľmi nepriblížim.

Ďalšou kapelou na pódiu bol mnohopočetný a mnoho-inštrumentálny Balkanansambel zo Žiliny, ktorý roztancoval aj tých najsedavejších jedincov na festivale. Súhra dychovky a sviežeho balkánskeho folklóru vyvolala u prítomných dávku tanečného adrenalínu-endorfínu. Poslednými dvoma kapelami boli domáci interpreti 100 múch s maximálne našľapanými thatre-beatmi a drsní Náhodní známi, ktorí poctili festival krstom svojho nového albumu. Tiež sa nehanbím priznať že po ich koncerte mi zvonilo v ušiach ešte kvalitne dlho a ich riffy roztriasli celú halu. Po poslednej dávke kofoly sme sa pobrali späť do ubytovne – školičky, kde sme ešte prevetrali čajovňu a hrkútali dlho do rána. Tí najvytrvalejší sa na svojich lôžkach ani neobjavili.

Ráno náš čakal už len tradičný „úklid“ komnát, rozlúčky a cesta vláčikom do Prešova. Keďže Soaré je festival multizánrový, svoje si tam nájde úplne každý, a to nie len skaut ale aj civil. Ostáva už len spomenúť, že na budúci rok nás čaká povinné Soarové repete, a tiež veľmi pekne poďakovať organizátorom najsampeckovejšieho festivalu.

Kovi
foto: Falco

„Soaré fjúčr vižn, Kofola is fjúčr“

InDuLoNa - Hermanovce

Indulona – pri počutí tohto názvu mi prebehlo hlavou mnoho interakcií, avšak všetky na míle vzdialené od akcie s týmto názvom. Hlavou sa mi prehnala zvedavosť, ktorú však pohotovo vytlačil nával bežných informácií neúprosne útočiacich na každého bežného smrteľníka.

No ako to býva, nie všetko naoko stratené je stratené navždy. Netrvalo dlho a záhada bola vyriešená. Prišiel mail s pozvánkou. INDULONA - INTElektualno – DUchovno – LOGické – NApredovanie. Táto informácia sa zahniezdila v mojom vedomí už trvalejšie. Veď snahou každého skauta by mala byť túžba neustále napredovať.

Táto akcia bola niečím výnimočná. Väčšina skautských akcií je síce zameraná na napredovanie, ale často ostáva len v rovine zručností, vedomostí, praxe. Konečne tu bolo niečo zamerané aj na rozvoj tej stránky osobnosti, ktorej v skautingu možno miestami nedávame rovnaké šance na rozvoj ako iným. Možno sa spoliehame, že rozvoj tej duchovnej prináleží kresťanským spoločenstvám a intelektuálnej vzdelávacím inštitúciám. Avšak pravá podstata a krása skautingu spočíva v tom, že zahŕňa všetko súčasne a rovnomerne.

Tak som si povedala, že táto skvelá myšlienka nemôže ostať nepovšimnutá a že sa na akcii určite zúčastním. No nakoniec to nebolo také určité, ako som si na začiatku myslela, prišli povinnosti, škola, ktoré si robili nárok na čas tohto víkendu, no Simino vytrvalé presviedčanie zvíťazilo a bola som tam. Viem, že nie je podstatné, ako som sa tam dostala ja, ale tiež viem, že s podobnými dôvodmi ste sa mohli stretnúť aj vy, keď ste rozmýšľali, či ísť, alebo nie. A možno ste o tejto akcii ani nevedeli.

No v každom prípade – ak najbližšie dostanete pozvánku na Indulonu a v hlave budete mať stret viacerých záujmov, potrieb a povinností, tak verte, že oplatí sa vyhradiť si čas a prežiť ho aj takto. My sme sa na Indulone stretli z Košíc, Kysaku, Popradu, Prešova a dokonca aj z Bratislavy. Akciu pripravovali hlavne košickí roveri, ktorí mali na starosti celú organizáciu.

Možno si poviete: znie to celkom zaujímavo, ale čo je to vlastne v praxi? Je to diskutovanie na rôzne témy, zamýšľanie sa a miestami možno len počúvanie názorov druhých. Tentoraz to bola diskusia o knihe Veľký rozvod od C.S.Lewisa, o očistci s Veľkým Medveďom, o múdroslovných knihách s Xavierom, diskusia o filme Kráľova reč a každý dostal na cestu knižku „Na cestu“ aj s vysvetleným návodom na použitie.

Krása myšlienky tejto akcie je v tom, že sa stretnú ľudia, ktorí chcú diskutovať na rôzne témy, známe i menej známe, že môžu načúvať názorom druhých, konfrontovať ich, alebo len načerpať povzbudenie, že nie sú s takými názormi, hodnotami, presvedčením jediní v dnešnej dobe. Môžu tak spoločne rásť a rozvíjať svoju intelektuálnu aj duchovnú stránku.

Briezka

foto: archív 68. zbor

Prečo si sa rozhodol na Indulonu prísť? Čo najviac ovplyvnilo tvoje rozhodnutie?

Sima: Mám rada takéto intelektuálne akcie. Keďže to bola už moja tretia Indulona, tak nebolo prečo nejst' po tom, ako som bola spokojná s predchádzajúcimi.

Šuša: Veľmi ma oslovilo dielo, ktoré sme mali preberať (Veľký rozvod) a ktoré poznám a chcela som sa o tom dozvedieť viac.

Splnilo sa toto tvoje očakávanie?

Sima: Neviem, či sa dá hovoriť o očakávaní, no som veľmi spokojná s tým, ako to dopadlo. Samozrejme aby to nebolo len o pekných slovách, musím priznať, že tam bolo niekoľko nepodarkov, na ktoré si v budúcnosti musíme dať pozor.

Šuša: Neboli mi síce zodpovedané všetky otázky, teda dostatočne nie, ale inak áno, splnilo.

Čo ťa na tejto akcii príjemne prekvapilo, príp. čo sa ti najviac páčilo?

Sima: Veľmi sa mi páčili Xavierove prednášky, lebo ako prednášajúci vie človeka zaujať. Vrcholom pre mňa však bol večerný film Kráľova reč, ktorý ma zaujal nielen myšlienkovo, ale aj predvedením filmového majstrovstva.

Šuša: Ten film bol veľmi dobre ladený k celej akcii, tak asi to.

Prečo by si odporúčal aj iným zúčastniť sa na ďalších častiach Indulony?

Sima: Je to obohacujúce podujatie po všetkých stránkach. Dozvieš sa tam stále niečo nové a zakaždým z iného súdka. Ľudia, čo tam chodia, majú spoločný nielen skauting, ale aj to, že majú chuť sa rozvíjať duchovne a intelektuálne a popri tom zažiť zábavu.

Šuša: Bola to super akcia, stretla som nových ľudí, aj téma bola fajná a čo títo roveri vyberú, to musí byť super

Juháska

Stáli ste niekedy pred otvorenou bránou ? Len tak ste váhali či vstúpiť alebo nie, a pritom ste vedeli že ste očakávaný a prijímaný. Dokonca že vám samým tam bude dobre, že sa vám ulaví a budete vo väčšom bezpečí ako u seba doma. Budete v tom naozajstnom domove. Cítili ste to príjemné chvenie, trému, nervozitu?

Očakávanie toho, čo môže prísť, dokonca čo isto príde? Alebo to bola tréma príčin a dôsledkov času, ktorý bol za ňou? Možno to nebola brána, možno to boli len dvere, dvierka či okienko do srdca priateľa, alebo človeka, ktorý sa ním chcel stať....?

živote, že každý z nás okolo takej brány šiel.

Niekedy sporadicky, inokedy pravidelne, ale takmer bez výčitiek len prejdeme okolo a nenecháme ani len náznak príležitosti myšlienke vstúpiť. Možno ani nevieme, že by sme mali, možno ani nechceme vedieť. Ved' je tak pohodlné a ľahké prejsť okolo.

Čím to je, že sme tak nevšímavý k tým najdôležitejším pozvaniam? Čím to je, že nevieme rozlíšiť pozvanie k slobode a toľké iné pozvania k otroctvu tak ľahko prijímame? Prečo sa tak ľahko necháme kúpiť, či predat' akciami a tak ťažko prijímame pozvania k životu?

Prečo sa tak ľahko necháme nasýtiť bulvárom, senzáciami a tragédiami niekde na inom konci sveta a nevidíme, aké zúfalstvo prežíva náš brat, sused či kolega? Je naozaj tak ľahké vidieť tak ďaleko do sveta a tak ťažké dívať sa životu do očí priateľa?

Nie je to ironia, že namiesto toho, aby sme naozaj žili len snívame sny, nechávame sa nimi unášať, dokážeme pre nich zmeniť svoje postoje, svedomie ba aj identitu a ten pravý život, identitu a postoj nechávame na neskôr... nechávame za bránou!

Bol to krásny jesenný deň, keď som stál pred chrámom. Pred sebou som kolísal kočiar s najmladším životom, ktorý sme s manželkou dostali do opatery a otvorenej brány predomnou ma pozývala dnu.

Za jej krídlami sa odohrával ten najväčší príbeh človeka a ja som vonku na kolenách premýšľal o tom, či spánok mojej dcéry je jediný dôvod prečo byť von. Okolo bolo na kolenách mnoho ľudí a premýšľal som o ich dôvodoch, ktoré ich prinútili ostať vonku. Možno to bolo len príjemné počasie, možno nevoľnosť vydýchaného priestoru v chráme, možno vydýchané srdce životom, ktorý nevedeli nechať vonku a tak ostali bez Neho. Nevie.

Než som však stačil prísť na odpoveď, prišiel človek a bránu zatvoril. Možno bol vo vnútri len prievan, ale pre mňa to bolo v tej chvíli akoby som stratil poslednú šancu vojsť a so mnou ju stratili aj všetci ľudia okolo. „*Preto bdejte, lebo nepoznáte dňa ani hodiny,*“ (Mt 25, 13), kedy sa tak naozaj stane a ostaneme stáť vonku, bez možnosti zmeniť vo svojom živote čokoľvek. Už nebudú sny, túžby a ani zlé či dobré rozhodnutia. Zo života ostanú len biele stránky. Tak čo urobíš? Vojdeš?

Tvrďas

Niekedy si to uvedomujeme inokedy nie, ale myslím, že každý z nás už zažil takýto moment vo svojom

DUCHOVNO

Túžba

Chcela som kričať, aby si ma počul,
Chcela som utekať...

...mysliac si, že si odišiel,
Nevšímajúc si Tvoje, po šepky
hovorené, slová lásky, prijatia a
záujmu.

Vtedy plná bôľu, sklamaní a
hnevu, s očami upretými na oltár,
kde premieňal Ťa kňaz,
Klesla som do kolien, plačúc, lebo
nie Ty, ale ja som zabuchla tie
dvere a odišla...

Možno raz, keď budem schopná
počuť Tvoj hlas,

Povieš mi, že ľúbiš ma
takú, aká som
A ja mlčky sa schúlím do
Tvojho náručia vediať,
Že nie sú to len slová do
vetra...

Záhada?

Tak už sa neboj,
už neživ svoj strach.
Ved' vieš ako ťa milujem,
ako ťa mám rád!
Otvor si srdce
a začni mi veriť,
začni mi dôverovať...

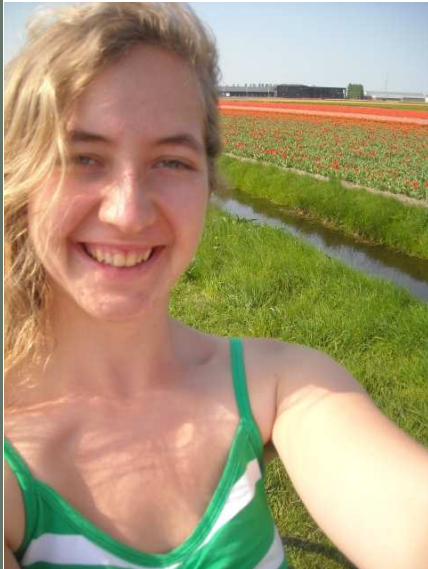
Vtedy prídeš na to
„tajomné,“
odhalená bude
záhada,
ako z ruiny stáva sa
krásna záhrada...

Snehulienka

I AMsterdam

Amsterdam alebo A'dam ako to tu skoro všade píšú, lebo však šetrí farbu aj miesto... Po Luciiných varovaniach, že je to strašné mesto plné prisťahovalcov, vulgárnych chlapov a zlodějov, kde vám nikto nepomôže, som aj tak išla lebo predsa len som z mesta a našu dedinku obehnem za 10 min takže...

Písala som si s jednou aupair z Poľska, ona je v Amsterdame, tak že kľudne môžem dôjsť, ukáže mi mesto a pod. Vypočula som si posledné rady od Lucie typu neber tašku, iba trocha peňazí, všetko si daj do vreciek, i tak ťa okradnú... Ako sorry, momentálne mám problém natiahnúť rifle aj s prázdnyimi vreckami, nie to ešte s mobilom kľúčami a inými vecami. Vzala som tašku a neokradli ma.

O 13:51 som vyrazila, z nášho domu na bus čo ide od nás o 14:08. Na zastávke som bola o 14:02 celá vytešená a nadšená. Pozorovala som kolóny pred mostom, lebo všetci idu do Kaukenhofu (kvetinová záhrada, ževraj jedna z najkrajších na svete, či v Európe, neviem nebola som). Jediný problém, že bus nechodí a ja som potrebovala chytiť vlak v Nieuw Vennep o pol. Bolo 21 tak si vravím, už vôbec nie natešená, ok idem späť domov zistiť dajaké iné spoje. Prejdem cez cestu a idem preč, keď zrazu náš bus na milovanom moste. Tak otočka a bežím naspäť, čo po 2 týždňoch poctivého behu ako pohodka a nebolo to až tak ďaleko.

Nastúpila som do holandského autobusu, kde väčšinou cestujú max. 3 osoby a idem si kúpiť lístok k vodičovi, lebo Lucia vravela, že spokojne stačí kúpiť tam. To, že tam stojí 4 € oproti obchodnej cene cca 1,6 € sa akosi zabudla zmieniť. Veď ju to netrápi. Mňa áno, lebo keby som išla na biku som na stanici za takú pol hodinu, takže nabudúce radšej urobím dačo pre svoju postavu aj peňaženku. Ostáva mi poučenie.

Samozrejme ďalší gól bol vlak. Moja informácia, že lístok kúpim spoko v pokladni bola opäť tu du dum. Keď sa ocitnete na stanici typu Horná Dolná, kde stojí asi jeden z piatich vlakov a pokladňa jasne je nikde. Boli tam automaty tak trochu s takým blondínkovským strachom som k nim pristúpila, lebo som ešte cítila na chrbte pohľad vodiča z busu, že ha ha ha ako si s tým ona poradi!

Tak vlaky sú fajn. Jazdí nimi asi tak o 10 ľudí viac ako busmi. Rýchle, čisté a revízorov som ešte nezažila, čo nám kladie otázku: „Je potrebné si kupovať lístok?“ Išli sme cez (resp. popod) Schiphol kde nastúpili asi 3 letušky v uniformách s kufríkmi na kolieskach za sebou, zlaté :) Vedeli ste, že keď chcete byť letuška musíte bývať max. 1hod cestovania od letiska ? Tu je to tak! Moja stanica Amsterdam Zuid, ešte predtým som sa napila bublinkovej minerálky rozumej postriekala si rifle aj tričko, však prečo nie, ale bola som v Amsterdame.

Na stanici ma čakala Emília, tak sme sa zvalili a išli najskôr po jej bicykel. Bicyklov veľa preveľa, ja by som mala

problém, lebo ja si nikdy nepamätám, kam presne ho dám. Ďalej som zažila ten spôsob jazdy, keď jeden šľape a druhý sedí vzadu, čo je fajn, ale keď som ja šliapala tak hups kus problém. Veď ja nevidím dozadu tak neviem, či ju neotlkam o dajaké iné bicykle. Toto ešte musím zdokonaľiť.

Vybrali sme sa do Vondelparku, cestou rozobrali študijné možnosti Poľska a Slovenska. Vedeli ste, že v Poľsku majú len 3 štátne univerzity ? Potom už len súkromné, čo máme aj my a vysoké školy, ale tie sa neberú tak, ako keď študujete na univerzite. Park, obrovský super park s veľa ľuďmi, každý tu všade sedí, lezie, rozpráva sa... Stretli sme ďalšiu aupair jej kamošku tiež Poľka – Marzena. Ona tiež bola taká spoko, no a potom sme sa ešte mali stretnúť s dvomi Taliankami. Ja som myslela, že oni ich poznajú, ale nebolo tak a bola to sranda. Mohlo byť tak okolo 18 stupňov, proste mi len tak v tričkách a oni dve čakali pri bráne. Neprehliadnuteľné v zimušných vetrovkách! Chápem, že u nich je 30 stupňov ako vraveli, ale... Holanďania tu už v žabkách behajú a keď Emília povedala, že ideme posedieť do parku tak prišla otázka: „A to budeme sedieť na tráve?“. Nás, odolné ženy spod Tatier, dostala skutočne do kolien :D, ale nikto to na sebe samozreme nedal poznať, lebo sme v slušnej a tolerantnej krajine.

Vyšli sme z parku a išli doprava na Museumplein, čo je v podstate jedno z najznámejších námestí v Amsterdame, lebo sú tam tie veľké písmená, že „I AMsterdam“, po ktorých môžete loziť a urobiť si fotku ako ďalších milión turistov. Ďalej je tam Rijksmuseum, jedno z najväčších v meste zamerané na obrazy, vodná nádrž (klzisko v zime) ďalšia travnatá plocha, ale tu sa viac športuje a potom Albert Heijn (v podstate naša Hypernova), ale tento je úlne špeciálny, lebo má šikmú trávnatú strechu, na ktorej môžete sedieť, ležať a opaľovať sa. Nachádza sa tu aj Van Gogh museum.

Odtiaľ sme sa vybrali cez Leidsplein, ďalšie námestie, kde vystupovali „streetdanceri“, jeden vždy dačo robil vpredu a ostatní za ním stáli v rade a krok doprava tlesk, krok doľava tlesk, krok doprava... To sme už boli medzi tými slávnymi kanálmi. Tie narozdiel od toho, za naším domom nesmrdia, keď je pekne, ževraj v nich nejakým špeciálnym holandským systémom aj menia vodu, no ktovie, ale pekne to vyzerá všetky tie domy, každý iný, ale v podstate všetky rovnaké, mosty, loďky. Všade samozrejme milión ľudí. Ja mám rada davy, ale tu sa nedá pohnúť lebo väčšina ľudí sa trepe ešte aj s bicyklami.

Tak sme sa motali ďalej mestom po námestie Dam, to má aj tie také schody, uprostred ktorých je hore socha, táto konkrétne za padlých z 2. svetovej vojny. Určite si to viete predstaviť, no a samozrejme každý šmari bicykel sadne si na schody a tu sa delíte na dve skupiny. Prvá s chuťou konzumuje svoju desiatu a druhá sa chce odfotiť. Výsledkom je, že v japonských domácnostiach musia mať strašne veľa fotiek so sebou, sochou a prežívajúcim európanom.

Veľmi logicky sú všetky koše umiestnené až za cestou, takže to radšej hodíte priamo za seba a idete ďalej, lebo aj iní si chcú sadnúť. Na jednom rohu je aj Madame Tussauds Scenerama, momentálne s fotkou 2,5 x 2,5 m neodolateľného jednokutikového úsmevu Roberta Pattinsona. V tomto bode som sa začala dosť strácať, lebo ako všetko vyzerá podľa mňa rovnako, nechápem ako sa tam niekto môže zorientovať, lebo fakt strašne rovnaká architektúra skoro vo všetkom.

Pokračovali sme na Central Station a toto sa mi brutálne páčilo asi aj najviac, bicykle, stovky, tisícky bicyklov, neviete si to predstaviť. Ja som to videla a v podstate si to už zase neviem predstaviť, proste brutálny brutusny brutal vau.

Sedím tu teraz asi 3 min a len na toto spomínam, lebo to bolo proste VAU! Prešli sme za stanicu a tu podotýkam zrazu nikoho, fakt žiadne davy, pokoj, ticho. Tak sme išli za stanicu tam je jazero IJ (ij sa tu niekedy berie ako jedno písmeno a preto musia byť obe veľké).

V týchto miestach to vyzerá skoro ako Dunaj, ale zase nie presne tak, myslím, že oni si ho dajako vysušujú, stavajú ostrovy a na nich nové štvrte alebo niečo podobné.

Odtiaľ sme videli Nemo, to je veľké múzeum techniky a dá sa tam robiť veľa pokusov, že je to super. Potom sme sa ako dve pravé blondínky dostali do úplne krízovej situácie, keď si idete asi 5 min po chodníku a zrazu cez celý chodník zábradlie, že sa nedá ísť ďalej naľavo voda napravo neviem koľko prúdova cesta.

Tak sme to struhli nakoniec po ceste a išli v podstate späť, akoby do centra.

To sme sa už len tak motali cez uličky a pozerali, ktoré domy sú pekné, a ktoré nie. Robili sme plány, že nabudúce obehneme zvyšok, aj tie vychýrené miesta typu RLD, sex museum, múzeum marihuany atď.

Môžu si dve blondínky robiť plány? Nie nemôžu! :D Ako sa tak motáme zase pribúda turistov a kde sme skončili? Red Light District. Tak keď už sme tam boli, tak sme ako správne ženy ohodnotili konkurenciu a nič v zlom, ale poväčšinou sú to fakt škapy! Človek sa až zamysli, aký stupeň zúfalstva prinúti chlapov sa s nimi spustiť, ale nakoľko si neviem predstaviť, ako sú muži ovládaní pudmi, a aký ťažký život v porovnaní s nami majú :DDD Tak fajn, keď po tomto túžia. Slovom Kamila Peteraja: „Kto nemal nikdy krásnu ženu tak ani sám neskrásl a hoci zažil kopu básni, sám zostal bez básne...“.

V podstate takto ubehlo 6 hodín a výsledný dojem je, že viac menej pekné mesto, ale stále iba mesto, nič ohromujúce. Na to, že je hlavným mestom Holandska, tak je dosť malé, aj keď určite krajšie ako Bratislava, ale zase neviem mne osobne sa asi viac páči Praha ako Amsterdam. Musí to byť super tam žiť normálne všetko poznať a nebrať to len tak, že som tu jeden deň a musím to všetko obehnúť. Toľko môj Amsterdamský cestopis, ďakujem za pozornosť a povzbudzujem aj vás k cestovaniu a objavovaniu...

text a foto

Hviezdička

Čím bol váš otec? Tuberákom. Nie, nie, ja myslím, čo robil? No, kašľal. Ale veď z toho predsa nemohol vyžiť! Však aj zomrel.

Čo má spoločne rýchlik s osobákom? Koľajnice.

Čech a Slovák na stavbe pri miešačke. Čech: Zamýchej to pískom. Slovák: Ty to zamýchej svým pyskem hňupe.

Chuck Norris vykopol dvere smerom k sebe.

V obchode: Dobrý deň! Prosím si kilo pomarančov. Budete si ich želať aj zabaliť? Nie! Budem si ich kotúlať až domov!

Na strome sedela vrana a nerobila vôbec nič. Prišiel k nej zajac a pýta sa: Čo robíš? Len tak sedím a pozerám. Môžem si sadnúť tiež?

Ale samozrejme, prečo nie. A tak si zajac sadol pod strom. Vtom sa objavila líška, zajaca chytila a zjedla. Poučenie: Aby ste mohli sedieť a nič nerobiť, musíte sedieť veľmi vysoko!

Vieš, prečo u nás skrachovalo toľko bánk? Ja neviem... asi zle hospodárili? Ale kdeže kamarát prepadli ich socialistický ekonómovia!

Ako spoznáte, že máte v byte sovietsku plošticu? Máte o skriňu navyš.

Policajt chytí zlatú rybkú a tá mu vraví:
- Splním ti tri želania.
Policajt na to:
- Vodičský, občiansky a pas.

Sovietsky zväz, rok 1985. Príde zákazník do mäsiarstva:
- Narežte mi prosím 100 gramov šunky.
- Doneste, narežeme...

Aká je mužská predstava romantiky? Futbalový štadión osvetlený sviečkami.

zdroj: funny.sk
Jeleň Rudolf

Rudolfovo veselé okienko

- Pán hlavný, to nie je polievka, ale akási voda.
- Nie akási, ale prevarená.

Pri tanci: - Pri vás sa cítim ako cukrová repa. - Taká sladká? - Nie, tak často okopávaná.

„Prekliaty“ Albatros

...alebo **Charles Baudelaire** - prvý z radu „prekliatych básnikov“, symbolista a modernista. Veľmi nadsadene by sa dalo povedať, že nebyť jeho životných útrap, nemali by sme modernú poéziu. Alebo aspoň nie tak skoro.

Niekoľko slov o jeho živote...

...keď mal 6 rokov, zomrel mu otec a rýchly vydaj matky nevedel „prehltnúť“; v Paríži žil bohémskym životom, ktorý bol plný alkoholu, drog a nakazil sa syfilisom; po premárnení otcovho dedičstva ho rodina vyhlásila za nesvojprávneho; na prednáškovom turné v Belgicku dostal porážku, ochrnul a onedlho na to aj zomrel.

Čim bol výnimočný?

Do sveta literatúry priniesol nové témy a nový štýl. Už to nebolo len o občianskej lyrike, o romantickom boji hrdinu so svetom, ktorý mu nerozumie. Romantické poémy a iné veľké básnické žánre sa začali nahradzovať kratšími- znova sa vracia k sonetu a pripravuje sa pôda pre nové žánre. Vo svojej poézii odhaľoval milostné a spoločenské sklamanie, snažil sa provokovať svojou otvorenosťou. V jeho tvorbe je spojená láska a pohrdanie, krása a zlo, túžba po živote...

„...Básnik sa podobá princovi oblačnému, čo šípom smeje sa a vnára do búrok...“ (Albatros)

Prvýkrát vydal svoju zbierku Kvety zla (Les Fleurs du Mal) časopisecky. Kritika bola pobúrená a knižné vydanie bolo povolené len pod podmienkou, že šesť najdekadentnejších básní nebude publikovaných a autor navyše zaplatí aj pokutu tristo frankov. Chtiac-nechtiac to autor povolil, no dopísal ďalších 32 básní. Ďalšia zbierka sa nazýva Malé básne v próze. Väčšie prozaické dielo už nestihol napísať.

„Bokovky“

Hoci Kvety zla súdobá kritika nevedela prijať, vážila si jeho prácu ako výtvarného kritika: priniesol slávu maliarovi Eugènovi Delacroix.

Baudelaire bol aj vynikajúcim prekladateľom amerického spisovateľa Edgara Allana Poea. Napriek tomu, že angličtinu dobre neovládal, stotožnil sa natoľko s Poeovým dielom, že nadišlo zostal jediným prekladateľom jeho diela vo Francúzsku.

A čo dnes?

I keď Charles písal ešte v 19. storočí o jeho aktualizáčnom potenciálne nesvedčí len stabilné miesto v školských osnovách literatúry, ale aj to, že i teraz je zdrojom inšpirácií pre umelcov.

Aj vďaka nemu sa do širšieho povedomia avantgardných umelcov dostala Diamanda Galás.

Fin...

Ani neviem, čo povedať na záver. Baudelaire je jednou z mojich najväčších literárnych lások, no povedať prečo, je pre mňa nevysloviteľné... verím, že po prečítaní pár veršov mu prepadne rovnako, ako ja. Snáď sa niekedy virtuálne stretneme pri čítaní:

www.baudelaire.cz

Zuzu

SKAUTSKÉ OSOBNOSTI

Foglarove vynálezy

Jaroslav Foglar, český spisovateľ a skaut nás počas svojho dlhého tvorivého života obohatil o mnohé vynálezy. Celý život sa venoval mladým a určite by ho dnes hrialo pri srdci, keby videl, že to nebolo zbytočné. Dodnes sa totiž môžete stretnúť s jeho výtvarmi, aktívne i menej aktívne využívanými. Zoznámim Vás so štyrmi najznámejšími.

KPZtka

Neviem ako sa dnes prakticky využíva, moja leží v krabici pod ešusom, ale kedysi bola

neodmysliteľnou súčasťou výbavy skauta. A málokto možno vie, že za jej zrodom stojí Foglar. Prvýkrát ju na svetlo sveta uviedol 12.10.1935.

Objavila sa na stránkach časopisu Mladý hlasatel, kde ju odporúčal všetkým správnym deckám. Predstavil ju ako krabičku s drobnosťami na použitie v prípade núdze. Mala obsahovať drobnosti, na ktoré nemyslite, ale takmer vždy nastane okamih, keď ich všade hľadáte. Suché zápalky. Ihlu a niť. Leukoplast. Behali s ňou Rychlé šípy, hrdinovia jeho kníh a neskôr aj skauti. Bola akýmsi zhmotnením hesla „Buď pripravený!“.

Zrod Rychlých Šípov

Foglar pracoval v roku 1938 ako redaktor časopisu pre mládež Mladý hlasatel.

Už predtým ho spopularizoval vďaka čitateľským klubom, ktoré vymyslel pre mladých, aby ich nuda neskazila. Rychlé šípy boli skupinky najmenej štyroch chlapcov alebo dievčat s vlastnými pravidlami a názvom.

Foglar im každý týždeň ponúkal v Hlasateľovi nápady na činnosť, hry a organizoval rôzne súťaže. Kluby sa množili ako huby po daždi, za štyri týždne od uverejnenia ich bolo sto. Náklady Mladého hlasateľa rástli a Foglar prišiel s ďalšou príťažlivou novinkou.

Začal na posledných stranách uverejňovať obrázkový seriál Rychlé Šípy, dnes známy ako komiks. Bol kombinovaným výtvorom Foglarových rozprávačských schopností, výtvarným nadaním Jana Fischera a skutočnými dobrodružstvami partie piatich chalanov, s ktorými sa Foglar v tom čase zoznámil.

Chalani boli podľa jeho gusta, odvážni, rytierski, statoční. Nahovoril ich, aby založili klub a začal ich nenátlakovo dávať ostaným mladým za vzor.

A nič tak nemotivuje ako žijúca legenda, o ktorej presne nevieme kto to je. Fischer ich totiž kreslil len podľa fotiek. Skutočnú identitu Rychlých Šípov poznal len Foglar. Na stránkach ich tvorili najstarší a najzodpovednejší Mirek Dušín. Jeho pravou rukou bol Jarek Metelka, obaja akoby starší bratia zvyšku partie. Jindra Hojer, uhladený a vyzerajúci ako mamičkin maznáčik, Rychlonožka, s rýchlejším a podrezanejším jazykom ako nohami a jeho večný spoločník Červenáček, s neodmysliteľnou červenou čiapkou.

Ich dobrodružstvá, ktorých bolo vyše 300, bavili celé generácie. Dnes už ťažko zistíme, ktoré príbehy chalani skutočne prežili a ktoré si vymyslel Foglar pre výchovu mladých. Ale aj nás dokážu pobaviť a vtiahnuť do čias, keď dobrodružstvo čakalo za každým rohom.

Ježek v kleci

Je ďalší z nápadov a hneď hlavná postava knihy Záhada hlavolamu. Foglar sa inšpiroval už existujúcim hlavolamom, ale domyslel mu rozskrutkovateľného ježka. A tiež mu patrí zásluha za jeho popularizáciu, dodal totiž ježkovi tajomnosť.

V románe patrilo hlavolam mladému zámočníckemu učňovi, ktorý do jeho vnútra ukryl svoj návod na lietajúci bicykel. On jediný vedel ježka vybrať z kletky a po jeho smrti je toto tajomstvo stratené. Ježek sa stáva symbolom Vontov a jeho záhadu sa za samozrejme dobrodružných okolností podarí rozlúštiť až Rychlým Šípom.

Po vydaní knihy zaplavili trh napodobeniny ježkov a každý jeden chlapec či dievča túžili v tom svojom niečo podobné objaviť.

Trinášť bobríkov

Pojem ktorý si mnohí ľudia spájajú práve so skautmi. Ibaže to bol opäť Foglarov výmysel pre čitateľské kluby, aby na sebe pracovali a zlepšovali sa.

Okolo bobríkov sa točí aj dej knihy Hoši od Bobří řeky. Skupine chlapcov sa tu venuje mladý Rikitan a rozpovie im príbeh o mládencovi menom Roy, ktorý žije s otcom zálesákom v Slnecnej zátok. Roya raz skúša staručký indián skúškami dospelosti, ktoré podstupujú mladí indiáni, skôr ako ich príjmu medzi mužov. Všetky úspešne zvládne a sám sa ešte rozhodne na trinásť klincov pribitých v kôlni uloviť bobrov.

Ich lov vôbec nie je ľahký, vyžaduje si vytrvalosť, rozum a silu, vlastnosti mladého muža. Na základe príbehu Rikitan inšpiruje svojich chlapcov k lovu bobríkov,

trinástim skúškam ktoré ich majú naučiť byť správnymi mužmi ako Roy.

Trinášť bobríkov tvorí bobrík ohybnosti, mierenia, záchrany, bobrík plavec, bobrík dobrých činov, odvahy, kvetín, veľkého mlčania, osamelosti, zručnosti, sily, hladu, ušľachtilosti. Jednotlivé skúšky sú popísané v knihe, ale dajú sa nájsť aj v samostatných zápisníkoch a dnes, samozrejme, aj na nete. A komu by trinásť bolo málo, Foglar v druhom diele knihy s názvom Strach nad Bobří řekou vymyslel ďalších trinásť bobríkov.

Pokladov z Foglarovej hlavy bolo omnoho viac. Je dobre vedieť, že skvelé nápady prežívajú celé roky a nevyhynú. Ako napríklad aj skauting. Tak nech majú len vždy dostatok dobrej pôdy pre rast a kvitnutie, nech aj ďalšie generácie nepoznajú nuda.

Ihlička
foto: internet

Měsíční noci

Když měsíční nadejdou noci,
já lesy se toulám sám,
jsem podmaněn kouzelnou mocí
a podivnou touhu mám:

Chtěl bych jít za skály vysoké,
kde měsíc v útes září,
a opět v lesy hluboké,
kde v tůni leskem vábí.

Jen daleko od lidí jít bych chtěl,
tam kde sám bych mohl být,
kde bych za druhá jen zvíře měl,
tam krásnějším životem žít!

"Dávat dobrý příklad je jedna z největších a nejradostnějších věcí, jež může hoch dokázat." (Jaroslav Foglar)

Skauting v životopise

V januári minulý rok som si vypisovala prihlášku na VŠ, ku ktorej sa prikladá, okrem iného, životopis. V porovnaní s mojimi spolužiakmi z gymka ten môj vyzeral „namakane“. Popri osobných údajoch a častiach, ktoré majú skoro všetci rovnaké sa tam vyskytla časť aj s jazykovými certifikátmi (nie je ich veľa), ale vyzeralo to dosť dobre oproti tým chudobným a rovnakým životopisom.

Túto zimu som prihlášku vypisovala znova a rozhodla sa svoje CV zaktualizovať. Pri prezeraní podmienok prijatia na štúdium a kolónke „mimoškolská aktivita“ mi bolo akosi zvláštne. Nevedela som, čo si mám o tom myslieť. Olympiády som nikdy neriešila, lebo nie som génus. Skautingu som sa však pomerne intenzívne venovala, tak prečo to tam nedať? Začala som teda písať... a na konci som bola z výsledkom spokojná. Môj životopis obsahuje „kolónku Mimoškolské aktivity“ a je tam toto:

„Slovenský skauting

- dobrovoľníčka pri práci s dievčatami vo veku od 6 do 13 rokov v Prešove

- dobrovoľníčka pri práci s dievčatami a chlapcami vo veku od 5 do 12 rokov v Bratislave

- organizovanie a pomoc pri spoluorganizovaní akcií pre členov a verejnosť“

Okrem toho, si hrdo pri získaných certifikátoch uvádzam aj absolvovanie SELŠ (samozrejme aj s popisom pre neskauto, čo to vlastne je) a lámam si hlavu, ako tam zrozumiteľne napísať, že mám aj Kurz lanových dráh (nejaké nápady??)...

Neskôr sa objavil na jednej zo školských nástieniek inzerát, že hľadajú animátorov do školy v prírode. Ideálna brigáda pre skautku! Tak som teda písala mail a posielala životopis. Tu sa však nehodí kolónka Mimoškolské aktivity- tak som ju premenovala na Pracovné skúsenosti. Veď aj dobrovoľníctvo je práca, hoci za ňu nikto nedostane výplatu v peňažnej podobe...

A ešte mi napadá jeden príklad, keď mi tieto informácie možno pomohli k pekným zážitkom: chcela som ísť na študijný pobyt do zahraničia, no ako prváčka som si nedávala veľké šance.

Motyka však vystrelila a ja koncom júna cestujem...verím, že je to aj vďaka skautingu ☺

V USA sú orlí skauti preferovaní pri nástupe do niektorých zamestnaní. U nás to takmer nikto nepozná (často ani sami skauti), no myslím si, že ak si takto zrozumiteľne napíšeme do životopisu, čo v skautingu robíme, mohlo by to byť posudzované, ako predošlá pracovná skúsenosť (to znamená, že budeme mať výhodu praxe oproti iným uchádzačom o zamestnanie). Tak teda, hrdo do zveladovania našich CV!

text a
foto:
Zuzu

Letná láska

Príde každý rok. Uchváti srdce a myseľ, dovoľí zabudnúť na všetko ostatné. Keď sa na neho zahľadím, nevidím nikoho iného. Sme len on, ja a to všetko medzi nami. Toľko lásky, že sa do nej vojde celý svet.

Pomaly sa blíži čas, keď sa konečne stretneme. Posiela mi veľavravné smsky. Búrku ktorá ma zastihla v sandáloch a bez dáždika. Ale viem, že keď ma zastihne s ním, budeme sa na nej smiať a pretekať sa kto dlhšie vydrží na daždi. Horúčavu, sálajúcu od chodníka a ja som hľadala nejaký obchod aby som si kúpila minerálku.

S ním však vezmeme ešusy a schladíme sa raz dva. Ako ma čaká a tiež počíta dni do môjho príchodu. Kráčam ulicami mesta, myslím na skúšky a on mi zrazu zavolá. Telefonáty sú čoraz častejšie. Voňajú mokrou trávou, pokožkou rozžiaranou slnkom, spevom vtákov. Chce ma už mať len pre seba.

Volá ma von z mesta, do čarovnej prírody, aby mi pripomenul čo je naozaj dôležité, na čo som v uponáhľanom meste zabudla. Volá mi, či sa už pripravujem, keď ma opäť po roku objíme.

Popri školských povinnostiach si zháňam spacák, poriadne vibrámy, lebo keď odídem k nemu, tak skoro sa nevrátim. Brúsim po internete a hľadám slová piesní. Skladám spevník a myslím naňho. Ako budeme sedieť v svetle ohňa, a on mi bude spievať „zatanči má milá zatanči pro mé oči..“.

Budeme hľadať na nebi Veľký voz a čakať na úsvit. Nenechá ma spať, lebo náš čas sa rýchlo minie a my sa budeme musieť rozlúčiť.

On mi nemusí nosiť kvety. Vezme ma za ruku a zavedie do najväčšieho kvetinárstva, kde si môžem sama vybrať. Alebo si len tak sadnúť medzi tie kvety a tešiť sa z ich krásy. My dvaja a kopec priateľov okolo, s ktorými je ten čas ešte bohatší.

Nemáme to spolu ľahké. Čakať stále celý rok kým sa stretneme. Ale stojí to za to. Skvelo sa dopĺňame. Vie ma potešiť, rozosmiať a vždy ma naučí niečo nové. Ja ho viem povzbudiť, byť mu oporou a naplniť jeho dni radosťou. Je nám spolu perfektne a funguje nám to takto už dlhých pár rokov.

Moja letná láska. Skautský tábor.

„Na slovíčko“ s miestonačelníčkou SLSK

V tomto čísle vám prinášam zaujímavý rozhovor so zástupkyňou náčelníka SLSK **Martinou Slivkovou** alias **Zváračkou**. Náčrt toho, ako to funguje na najvyšších miestach našej organizácie a postrehy Zváračky si môžete prečítať na nasledujúcich riadkoch.

O: Ako hodnotíš obdobie od posledného snemu v roku 2009 v Trnave? Ktoré aktivity, projekty, veci... na národnej úrovni považuješ za úspešné a prínosné?

Z: Ako kandidátka východu som rada, že som bola navštíviť viaceré letné skautské tábory, oblastné rady, zhromaždenia, skautské akcie či už v jednej alebo druhej oblasti. Zobrala som si na starosť skautské sukne, no ešte potrvá kým tradícia kompletnej skautskej rovnosaty sa dostane v Slovenskom skautingu do praxe. Som rada, že som v náčelníctve, pretože mnohé rozhodnutia majú dopad na celú členskú základňu a môžem byť pri tom.

Čo ma najviac potešilo na sneme 2009 bola publikácia duchovného sprievodcu, ktorú sme pripravovali so Xavierom a s ďalšími dobrovoľníkmi 2 roky predtým a prvýkrát publikácia tohto druhu bola distribuovaná do každého zboru zadarmo. Podarilo sa nám pripraviť a aj vylobovať peniaze pre SLSK v hodnote 33000 Eur, z čoho sa financuje dokončenie skautskej chaty Kanné, časť každej lesnej školy a iné menšie veci. V septembri som bola na konferencii v Prahe a v októbri v Luxemburgu, kde nachádzam ďalšie podnety. Po dlhšom pobyte v Izraeli máme veľmi dobrú spoluprácu s Palestínskymi skautmi. Ale, všetko chce svoj čas.

O: Aké sú povinnosti a práva zástupkyne náčelníka?

Z: Miestonačelníčka a miestonačelník nemajú bližšie špecifikované funkcie. Už samotný názov hovorí, že zastupujú náčelníka. Môžu si vybrať oblasť, ktorá je im blízka. Párkrát sa stalo, že som viedla zasadnutie náčelníctva. Za dôležité pokladám prezentovať názory skautov na východe, ktorí sú v inej situácii, či už ekonomickej, spoločenskej, kultúrnej a pod.

O: Čo ti v tejto práci najviac prináša radosť a čo najväčšie starosti?

Z: Najväčšiu radosť mám, ak sa podarí vyriešiť problém, s ktorým za mnou skauti prídu alebo riešime to na zasadnutiach náčelníctva. V každom prípade je to veľká zodpovednosť. Často v sebe cítim takú pokoru, keď mám/máme rozhodnúť o niečom a druhí sa budú musieť tým riadiť. Nie je to jednoduché. Najväčšie starosti mám zo vzájomných konfliktov medzi skautmi. Mnohé zbory už nedokážu poriešiť tieto veci medzi sebou a tak sa obracajú na nás.

O: Od snemu v Trnave funguje Náčelníctvo v novom zložení, ako hodnotíš tento tím a svoje miesto zástupkyne náčelníčky?

Z: Ak by som mala charakterizovať nové zloženie náčelníctva z regionálneho aspektu, tak vychádza pomer 6:2, čiže 6 ľudí žijúcich na západnom Slovensku, 2 na východnom. Musím pripustiť, že rozdiely prostredia sú evidentné; viac-menej podnetné prostredie, sídla organizácií, vysokoškôláci, viac pracovných príležitostí a pod... Často sa stáva, že my na východe zápasíme úplne s odlišnými problémami, ako na západe. Už len otázka skautských oblastí – u nás oblasť má svoju tradíciu, kdežto inde nemajú potrebu patriť do nej.

Tím hodnotím za efektívny a väčšina rozhodnutí prechádza spoločným hlasovaním, kde každý člen vyjadrí svoj názor. Od nového roku sa nemôžem osobne zúčastňovať na zasadnutiach, ale stále sa vyjadrujem na mailovej konferencii a existujú aj telefóny.

Čo by som si veľmi priała, aby v budúcnosti bol pomer aspoň 5:3, aby sa pokračovalo v tradícii obsadzovania ľudí do náčelníctva aj z iných častí SR ako zo západu, pretože vzájomný tím to môže len a len obohatiť a aj zobjektívniť mnohé diskusie.

O: Aké "skautské renomé" má VSO a východoslovenské zbory na národnej úrovni?

Z: VSO má na národnej úrovni vysoké renomé, patrí medzi najaktívnejšie skautské oblasti, seriózne vyúčtováva, posila kvalitné projekty, má kvalitný tím, čomu sa veľmi teším.

O: Ako môže bežný člen SLSK (skaut, rover, dospelý člen) prispieť k lepšiemu fungovaniu skautingu na národnej úrovni?

Z: Každý skaut má jedinečné poslanie, či už rádový člen alebo na národnej úrovni. To, v akej pozícii je, nie je vôbec dôležité. Dôležité je to, aby hľadal riešenia nie problémy, aby nehľadal svoje vlastné záujmy, ale spoločné záujmy družiny, oddielu, zboru a oblasti. Nezabudnime, že naše heslo je slúžiť.

O: Čo považuješ za najväčšiu výhodu skautingu a čo za najväčší problém v dnešnej dobe?

Z: Skauting v dnešnej dobe pokladám za najpreventívnejší program pre mladých ľudí. Rozvíja celú osobnosť, učí jednoduchosti, samostatnosti, obete. Za najväčší problém pokladám prehnané ambície vyniknúť i za cenu podrazov, porušovania skautského zákona, zlé vzájomné vzťahy medzi skautmi, nezodpovednosť. Šíri sa trend akejsi „skautskej kariéry“, ísť stále vyššie, mať kontrolu, vyskúšať všetko, odstrániť skúsenejších.

O: Plánuješ pokračovať vo svojej funkcii aj naďalej?

Z: Na túto otázku momentálne neviem odpovedať.

Zhovárал sa Yan

SKAUTSKÁ LEZECKÁ STENA MY WALL

PRVÁ UMELÁ
LEZECKÁ STENA V
PREŠOVE NA SEKČOVE

MÁJ - OKTÓBER

UTOROK
PIATOK
NEDEĽA

VŽDY O
17:00 - 21:00

VSTUPNÉ: 1€

KONTAKTY:
0904 225 811

SEKČOV
EXNÁROVA /
JURKOVIČOVA
48°59'36.81"N
21°16'16.21"E

112PRAMEN@GMAIL.COM

MYWALL.112PRAMEN.ORG

Podrobnejšie a aktuálnejšie informácie o akcii nájdete na stránke www.spojenectvo.sk.

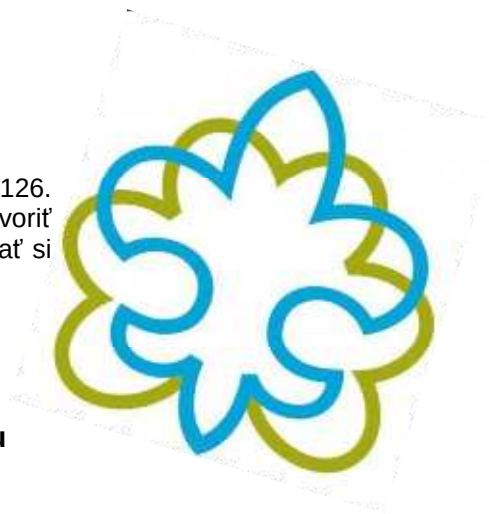
Slovenský skauting, 45. zbor Posledného spojenectva Veľké Zálužie, člen skautskej oblasti kniežaťa Pribinu, pod záštitou Duchovnej rady SLSK pozýva na

SKAUTSKÚ SVÄTÚ OMŠU

- **Vekové ohraňenie:** Od 14 rokov, začíname piatok o 18:00 hod. registráciou, lúčime sa v nedeľu doobeda.
- **Ubytovanie:** Dve noci, zabezpečené v KD v Záluží, treba priniesť (spacák, karimatku, ešus, prezuvky a pod.)
- **Strava:** Zabezpečená je: sobota obed- guláš z Ujlaku v cene, sobota večera: na mieste možnosť objednať (párky, pečivo).
- **Registračný poplatok:** 2 €
- **Prihlasovanie:** Veľmi nám pomôže, keď nám dáte vedieť, či uvažujete prísť, resp. či prídete, samozrejme môžete prísť aj na poslednú chvíľu.
- **Hlavný program:** Skautská sv. omša nás čaká v piatok 19:30.
- **Program stretnutia:** Po skautskej sv. omši nás do neskorého večera v piatok a taktiež do neskorého večera v sobotu bude čakať program, tvorený náplňovo, časovo i charakterovo odlišnými blokmi. Bloky budú bežať samostatne, ale budú sa taktiež prelínať, resp. začnú v rovnakom čase. Samozrejme všetko sa absolvovať nedá, vy sami si vyberiete to, čo Vám bude najviac vyhovovať z ponuky a vytvoríte si tak vlastný harmonogram. Zmena programu je vyhradená (musíme sa prispôbiť pozvaným hosťom).
- **Ako k nám?** Nejde Vám prípoj do Veľkého Zálužia? Nestíhate prípoj resp. musíte dlho čakať? Skúste sa nám ozvať, čo bude v našich silách pomôžeme.
- **Kontakt:** Zubo: janci.murin@gmail.com 0903399735; Uzol: tkac.tomas@gmail.com 0904208169; Antikór: antikoroz@gmail.com, 0948321610; web www.spojenectvo.sk
- **PROGRAM CELEJ AKCIE:** <http://www.spojenectvo.sk/verejnost/viewtopic.php?t=99>

Pozvánka na 10. ročník Hlaváčových skautských dní

Hermanovskí skauti pozývajú na Hlaváčové skautské dni, tradičné podujatie 126. zboru prof. Hlaváča. Pozývame skautov a skautky prežiť zaujímavý víkend, vytvoriť spoločenstvo, naladiť sa na prázdninové aktivity, zažiť dobrodružstvo a vyskúšať si svoju zručnosť a vynaliezavosť.

Kedy? - 17. - 19. jún 2011

Kde? – V Hermanovciach, na lúke pri križovej ceste pod Kucmankou

Čo ponúkame?

Program pre vlčatá s názvom Hermanovský zoopark – aktivity v lese s dôrazom na poznávanie života zvierat v okolitých lesoch. Program pre skautov – tajnička so zápletkou, ukážka požiarneho zásahu a súťaž o hermanovskú prilbu.

Účastnícky poplatok: 5 € /osoba – v cene sú raňajky v sobotu a v nedeľu, vynikajúci hermanovský guláš v sobotu, nedeľný obed a nášivka.

Nahlásiť sa môžete **do 11.6.2011** na adresu: raskovsky@centrum.sk alebo telefonicky na číslo 0915 947 711

Ako sa k nám dostanete? z Prešova: piatok 15:10, 16:30 hod. zo Sabinova: 15:05 hod.

Príďte s nami osláviť desiate výročie nášho úspešného podujatia.

Veľký medveď a skauti 126. zboru Hermanovce

Vydal Slovenský skauting, Východoslovenská oblastná rada

Termín vydania: MÁJ 2011

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Autori článkov:

Briezka, Juháska, Tvrd'as, Snehulienka, Hviezdička, Jeleň Rudolf, Zuzu, Ihlička, Yan, Kovi

Grafická & textová úprava:

Yan

Bankové spojenie:

Tatrabanka, pobočka Prešov, kód banky 1100, č. účtu 266 671 8114, IČO: 37792725

